

HIJ IS VERREZEN !

TWEEMAANDELIJKS TIJDSCHRIFT / P106088

V.U.: E. GOVAERTS, POSTBUS 14, B - 2650 EDEGEM

NR. 51 / MEI-JUNI 2011

AFGIFTEKANTOOR : ANTWERPEN X

« ZONDER MIJ KUNT GIJ NIETS »

« **W**ij stellen klaar en duidelijk dat er op onze aarde mensen met slechte bedoelingen rondlopen, en dat het onze heilige plicht is om ons daartegen krachtadig te verdedigen. Het is niet het ogenblik om met hen te onderhandelen over een compromisvrede of de instelling van een wereldregering ; wij moeten hen eerst en vooral in bedwang houden, en nadien overwinnen. En dat is mogelijk. Zij hebben hun moeilijkheden, die groter zijn dan de onze, omdat hun macht steunt op haat, onrecht en terreur en slechts leidt tot anarchie, hongersnood en oorlog. **Hun voor-naamste kracht vloeit voort uit onze zwakheid en, om het zonder omwegen te zeggen, uit onze godsdienstige en morele capitulatie.** Dat is precies de geest van de openbaringen van Fatima : de communistische [*islamitische*] macht is slechts een gevolg van de Woede van God, een schepping van onze onmacht en onze lafheid.

« Ik ben christen en kan de gedachte niet verdragen dat er op een dag op aarde een op onverschilligheid gestoeld politiek-religieus regime

zou geïnstalleerd worden, dat alle geloofsovertuigingen en alle opinies op gelijke wijze toelaat en zonder onderscheid mobiliseert ten dienste van het aards geluk van de mensen. **Dat lijkt me een belediging voor het Kruis van Jezus Christus**, een vorm van misprijzen voor zijn genade en een vergissing wat Satan betreft. Ik zou geen zin meer hebben om te leven in een gelukkige wereld waarvan Jezus slechts één van de profeten zou zijn, samen met Mohammed en Karl Marx. Ik zou schrik hebben voor het geloof van mijn neefjes en voor de vurigheid van de naastenliefde van mijn zonen en dochters. Het katholiek geloof en de geschiedenis verwerpen trouwens deze gevaarlijke hersenschimmen en maken mij duidelijk dat de aardse Stad onverzoenbaar is met de Stad van God die zij bekampt.

« Er is nog een andere reden die me drijft, mysterieus en van gewijde aard. Ze spreekt tot mijn ziel een onuitsprekelijke taal die geen enkele menselijke stem kan overheersen : de roep van het Bloed. Het bloed van zoveel helden, soldaten en heiligen, van onschuldigen en martelaren, vermengd met het Bloed van Jezus zelf, leert me dat de vrede niet op miraculeuze wijze uit de Hemel komt voor hen die onderhandelen, zichzelf verraden en zich overgeven, maar wel voor hen die strijden en die de vijand tegemoet treden in de naam van God en met al hun krachten. Dit vergoten bloed kan niet vergeten worden door een Kerk en een volk zonder zelf hun ziel, hun energie en hun geloof te verliezen.

Het is een verschrikkelijke en grote les die de eeuwen ons geven en die door de H. Kerk nooit tegengesproken is : niets groots of edels wordt op aarde volbracht zonder bloedvergieten. Dat zo zuivere bloed openbaart de hogere machten die mekaar bekampen door de hand van mensen : hemelse en helse machten,

Michaël en zijn engelen tegen Satan en zijn legers, tot op de dag die door God in zijn onpeilbare Wijsheid bepaald is voor de eindoverwinning van zijn Messias en zijn Kerk. Dat bloed verbiedt ons in de verleiding te komen om te geloven dat wij als mensen en volkeren onder elkaar, ver van God en zonder Jezus Christus, een einde kunnen maken aan deze lange strijd om samen het aards paradijs terug te vinden. Dat bloed legt ons onze plicht op : de Christenheid verdedigen en uitbreiden tot aan de uiteinden van de aarde, door naastenliefde en rechtvaardigheid maar ook door de kracht die bevrijdt en de wijsheid die de gewapende verovering tegenhoudt. »

abbé Georges de Nantes
13 mei 1963

Paus Joannes-Paulus II ontving op 18 april 1983 de vrijmetselaars van de Trilaterale Commissie in het Vaticaan : « Trachten meer te doen, meer te weten en meer te hebben, met de bedoeling meer te zijn ». De naam van Jezus Christus werd door de Paus niet uitgesproken.

DE APOTHEOSE VAN DE ANTICHRIST

ABBÉ de Nantes heeft een klacht ingediend tegen Joannes-Paulus II toen deze Paus was, « *aanklacht wegens ketterij, schisma en schandaal aangaande onze broeder in het geloof, Karol Wojtyła* ». De motieven voor deze aanklacht zijn gebundeld in een **Liber accusationis** die overhandigd werd aan de Heilige Stoel op 13 mei 1983 en die gericht is aan « onze Heilige Vader Paus Joannes-Paulus II, door de genade Gods en de wet van de Kerk soeverein rechter over alle gelovigen in Christus ». Deze onderneming was conform met de artikels 212, 221 en 1417 van het wetboek van Canoniek Recht. Nochtans heeft het gezag steeds geweigerd deze aanklacht te onderzoeken of zelfs maar te aanvaarden.

Als deze aanklacht objectief fout was, niet gefundeerd of niet te verdedigen, zou de “zaligverklaring” van Joannes-Paulus II op 1 mei 2011 uiteraard onrechtstreeks een einde gemaakt hebben aan dit rechtsgeding.

Maar in de catastrofale situatie waarin de Kerk zich momenteel bevindt – feiten en cijfers bevestigen dagelijks de voorspellingen en analyses die in 1983 in Rome kenbaar werden gemaakt als de te verwachten vruchten van de leerstellige dwalingen die abbé de Nantes aan Joannes-Paulus II verweet – kan men niet anders dan de zogenaamde zaligverklaring beschouwen als een vorm van machtsmisbruik, een media-stunt, een grote happening. Ze heeft gezorgd voor een heropleving van « *de sfeer van het tijdperk van Joannes-Paulus II, met zijn massale vieringen en zijn grote mensenmassa's die, van jubilea tot zaligverklaringen, kenmerkend waren voor de weekends van de Eeuwige Stad gedurende zijn vijftienvintig jaar durend pontificaat* » (La Croix van maandag 17 januari 2011). Dit alles zonder enig voordeel voor de Kerk, laat staan voor het heil van de zielen.

Jezus heeft ons verwittigd: « **Want er zal menig valse-christus opstaan, en tal van valse profeten. Ze zullen grote tekenen en wonderen verrichten zodat, als het mogelijk was, ze zelfs de uitverkorenen zouden misleiden** » (Mt 24, 24-25). Om die reden heeft de Kerk het leerstellig onderzoek van de geschriften van de “dienaar Gods” altijd als de eerste voorwaarde beschouwd voor de geldigheid van zijn zaligverklaring. De erkenning van een mirakel dient enkel om het oordeel over zijn geloof en zijn andere deugden te bevestigen. Welnu, het onderzoek van het onderricht van Joannes-Paulus II – als het al gebeurd is – heeft geen rekening gehouden met de beschuldigingen van abbé de Nantes, die in zijn voetspoor door ons, Kleine Broeders en Zusters van het Heilig Hart, hernomen werden in een schrijven dat op 6 augustus 2005 gericht werd aan de postulator van de zaligverklaring; ook dit schrijven bleef trouwens onbeantwoord (*Il est ressuscité!* nr. 38, september 2005, pp. 5-20).

Als we ongelijk hebben, dat men het ons dan klaar en duidelijk zegt!

Heel de wereld vierde « *een zaligverklaring buiten de normen voor een uitzonderlijke Paus* » (La Croix van 17 januari 2011). Buiten de normen van het geloof kan niemand behagen aan God. Hoe kan men iemand « *zalig* » verklaren die overduidelijk niet het katholiek geloof had?

Want wat op het spel staat, is wel degelijk de integriteit van het katholiek geloof, dat ernstig is aangetast. En het gevaar van verdoemenis van de zielen is groot, schrikwekkend zelfs... zowel voor de rechters als voor de betrokken partijen in dit proces.

Hoe heeft een Paus die een blijkbaar universele “reputatie van heiligheid” geniet de Kerk kunnen achterlaten als een « *puinhoop* » zonder voorgaande? Het pedofilieschandaal is daarvan het meest zichtbare teken, evenals de crisis van het instituut van de Legionairs van Christus, waarvan de stichter, pater Marcial Maciel, tot op het einde genoot van de vriendschap en het vertrouwen van de zaligverklaarde Paus.

De oorzaken van deze verbazingwekkende blindheid kunnen eenvoudigweg samengevat worden: **Joannes-Paulus II geloofde in de mens**. Daardoor is de christelijke hoop, in zijn geest en in die van de massa's die hem toejuichten, verduisterd ten voordele van de utopie van een nieuwe wereld hier op aarde, met als gevolg een tragische verkoeling van de deugd van naastenliefde in de Kerk.

Een geestelijke overste merkte in Rome op in verband met pater Marcial Maciel: « *Nooit heeft men een stichter dergelijke toppunten van perversie zien bereiken. Het charisma van een congregatie berust altijd op de persoon zelf van haar stichter. Hoe kan er iets terug opgebouwd worden op dergelijke ontaarde basis?* » (La Croix van maandag 4 januari 2011).

Deze woorden kan men toepassen op de hele Kerk, « **een grote stad voor de helft in puin** », in deze toestand gebracht door een kwarteeuw bestuur van een Paus die een nieuwlichter was en die er door abbé de Nantes van beschuldigd werd Christus verraden te hebben en van Rome de zetel van de Antichrist gemaakt te hebben – zonder dat dit ook maar in het minst werd tegengesproken door het gezag of weerlegd door een theoloog.

DE CULTUS VAN DE MENS

Joannes-Paulus II heeft niet opgehouden om bij elke gelegenheid zijn « *geloof in de mens* » te afficher, in die mate dat hij het in de plaats stelde van het geloof in Jezus Christus. Bijvoorbeeld in zijn commentaar bij het antwoord van Jezus aan Pilatus:

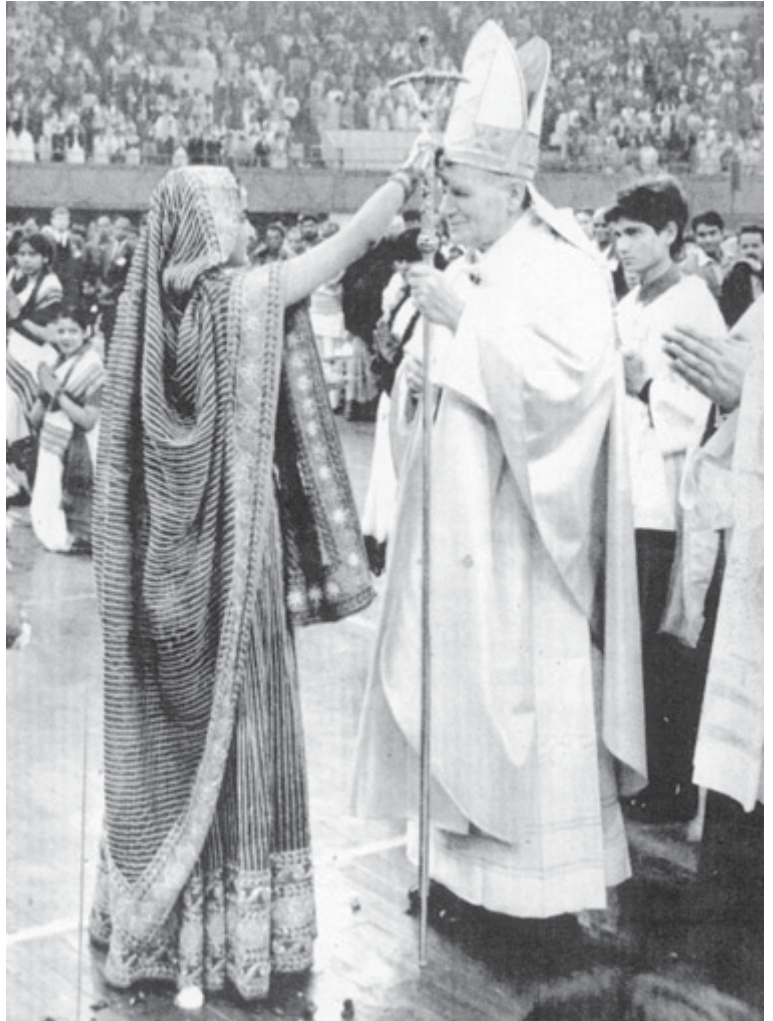
« **Gij zegt het, Ik ben koning. Ik ben geboren en in de wereld gekomen juist om te getuigen voor de waarheid. Alwie uit de waarheid is, luistert naar mijn stem** »

Joannes-Paulus II laat op zijn voorhoofd het rode teken van de aanbidders van de hindoeïstische godheid Shiva plaatsen (India, Lichtmis 1986). « *Wie Mij voor de mensen verloochent, hem zal ook Ik verloochenen voor mijn Vader die in de hemelen is* » (Mt 10, 33).

(Jo 18, 37). De Paus geeft als uitleg : « **Christus is koning in die zin dat in hem, in zijn getuigenis van de waarheid, het "koningschap" blijkt van elke mens, als uitdrukking van de transcendentie van de menselijke persoon. En dat is het eigen erfgoed van de Kerk** » ("Wees niet bang !" André Frossard ten huize van Johannes Paulus II, Unistad 1983, pp. 185-186).

Wij zeggen : dit is de specifieke eis van de Antichrist. Want deze uitspraak gaat formeel in tegen het katholiek geloof, volgens hetwelk de waarheid waarover Onze Heer Jezus Christus getuigenis aflegt betrekking heeft op God, zijn Vader, en op Hem zelf, in zijn unieke, ongeëvenaarde, onschendbare en ontoegankelijke Heiligheid, anders gezegd : zijn "transcendentie" van Zoon van God, unieke Koning van het heelal en Verlosser van alle mensen.

De tweede Persoon van de Heilige Drie-eenheid, de mens geworden Zoon van God die voorwerp is van ons geloof, wordt door Joannes-Paulus II vervangen door de menselijke persoon, zijn transcendente waardigheid, zijn koningschap. Dit thema is continu aanwezig in het denken van Karol Wojtyła. Hij ontdeed Onze Heer Jezus Christus reeds van zijn koningschap in de retraite die hij predikte voor Paulus VI in 1976 : « **De koninklijke functie van Jezus bestaat er niet op de eerste plaats in gezag uit te oefenen over de anderen, maar het koningschap van de mens te openbaren. Dit koningschap ligt in de lijn van de menselijke natuur, in de structuur van de menselijke persoon** » (Le signe de contradiction, p. 176).

Op die manier van elke mens een koning maken leidt tot de miskennis van de relatie van liefde en genade die Christus wil aanknopen met elke mens, door hem op te roepen binnen te treden in de katholieke Kerk. Volgens Joannes-Paulus II hoeft Jezus de zielen niet meer één voor één, elke ziel volgens haar eigen roeping, te veroveren, omdat « **de Zoon van God zich door zijn Menswording in zekere zin verenigd heeft met iedere mens** ». Door voortdurend die woorden van Vaticanum II (*Gaudium et spes* 22, 2)

aan te halen, bijvoorbeeld in de encyciek *Redemptor hominis*, citeerde de Paus zichzelf : deze stelling werd namelijk in het conciliair schema opgenomen door Karol Wojtyła, toenmalig aartsbisschop van Krakau.

Tevergeefs zal men de basis van een dergelijke leer zoeken in de Heilige Schrift of bij de Kerkvaders ! Dat er geen enkele voorwaarde gekoppeld wordt aan de vereniging van alle mensen met Christus leidt ertoe deze te bestempelen als iets dat aan iedereen gegeven wordt, zonder onderscheid van godsdienst.

De anglicaanse aartsbisschop Runcie, de orthodoxe aartsbisschop Methodios, de Paus en de Dalai-Lama met olijfplanten "voor de vrede" (Assisi, 27 oktober 1986). « **Denkt niet dat Ik vrede ben komen brengen op aarde ; geen vrede, maar het zwaard ben Ik komen brengen** » (Mt 10, 34).

In *Redemptor hominis* heeft Joannes-Paulus II zich wel ingespannen om deze uitspraak, die de harde kern is van zijn encycliek, te onderbouwen met de Heilige Schrift. Daartoe herinnerde hij aan « **de scherpe uitdrukking van de H. Joannes in de proloog van zijn evangelie** », volgens dewelke « **“het Woord de macht gaf om Gods kinderen te worden”** » De macht gegeven aan wie? Aan iedere mens, door het feit alleen van de Menswording, herhaalt de Paus tot viermaal toe... ten koste van een vervalsing van de geïnspireerde tekst! Het volledige citaat van Sint-Jan luidt immers als volgt: « **Aan allen die Hem ontvingen gaf Hij de macht Gods kinderen te worden, aan allen die in zijn Naam geloven** » (Jo 1, 12) Dat wil dus zeggen: aan hen die geloven in het innerlijk wezen, de oorsprong en de zending van « **Hem die niet uit bloed, noch uit de wil van vlees of man, maar die uit God is geboren** » (Jo 1, 12).

Joannes-Paulus II verwacht de natuur met de genade, het menselijk met het goddelijk leven, waarbij volgens hem het ene « **in zekere zin** » aanwezig is in het andere, in allen en voor altijd, zoals hij ondubbelzinnig zegt in nummer 14 van de encycliek: « **Christus is in zekere zin verenigd met de mens, met iedere mens zonder ook maar één uitzondering, ook als deze laatste zich daar niet bewust van is.** »

Dit herleiden van het bovennatuurlijke tot het natuurlijke heeft heel het pontificaat van Joannes-Paulus II gedomineerd. Het heeft hem gebracht tot de organisatie van de interreligieuze wereldbijeenkomst van gebed, vasten en stille mars voor de vrede op 27 oktober 1986 te Assisi.

Paus Benedictus XVI maakt zich op om de vijftiende verjaardag van deze gebeurtenis te vieren: « *In de maand oktober aanstaande wil ik op pelgrimstocht naar de stad van Sint-Franciscus gaan, en ik nodig daarbij onze christelijke broeders van de diverse belijdenissen, de vertegenwoordigers van de religieuze tradities van deze wereld en, idealiter, alle mensen van goede wil uit om zich met deze bedevaart te verenigen. De bedoeling is om daarmee de herdenking te vieren van dit historische gebaar van mijn voorganger, en om het plechtige engagement van de gelovigen van alle religies te hernieuwen om hun religieus geloof te beleven als een dienst aan de zaak van de vrede. Wie op weg is naar God kan niet anders dan de vrede doorgeven, en wie bouwt aan de vrede kan niet anders dan tot God naderen* » (Angelus van zaterdag 1 januari 2011).

Deze woorden zijn slechts een herhaling van die van Joannes-Paulus II, die door abbé de Nantes beoordeeld werden als « verkeerd, beledigend voor de ene, levende en ware God die men niet op dergelijke manier mag bespotten; beledigend voor zijn zoon Jezus Christus, de Jezus van de geschiedenis en van de Kerk, gekruisigd door de Joden, verworpen door de moslims, veracht door de boeddhisten, onbekend voor de heidenen; en beledigend voor hun Heilige Geest, Geest van zuivere Waarheid en Liefde, van broederlijke liefde en vergeving, die bewaard is ge-

« Nooit nog herinnert de Plaatsvervanger van Christus de hele mensheid aan haar plichten tegenover God. Nochtans, Heilige Vader, is het uw opdracht te zorgen voor het heil en de voorwaarden tot redding van alle mensen. U schuift de gedachte opzij dat de Schepper bevelen zou kunnen geven aan zijn schepselen. U lijkt te vergeten dat de zo goede God gebeden verlangt, al was het maar om van Hem het dagelijks brood te verkrijgen, zonder aan alle andere natuurlijke en bovennatuurlijke goederen te denken.

« De mens heeft volgens u genoeg aan zichzelf en hij komt in uw denken altijd op de eerste plaats. God, zijn Schepper en onze hemelse Vader, wordt verbannen naar een andere sfeer, heel ver weg... God is voor u de beeltenis van de Mens, God is de dienaar van de Mens. Hij zit op zijn knieën voor de Mens die de genade van God niet nodig heeft, voor wie de Schepper eerder een vervelend gegeven is dan dat Hij hem interesseert. Want kan u de komst op aarde van zijn enige Zoon schelen, en de mysteries van zijn Menswording en zijn Verlossing? Uw intellect van humanist, uw hart dat vervuld is van de liefde van de mens voor zichzelf, uw leven en uw eigen heil en dat van de mensheid – een heil waarover u nooit spreekt en waaraan u blijkbaar niet twijfelt, als u er al in gelooft – hebben geen enkele behoefte aan het feit dat het Woord vlees geworden is en dat het in de wereld gekomen is om onder ons te wonen. Het is niet overdreven te stellen dat Uw menselijke Grootheid het Woord eenvoudigweg niet aanvaardt. »

abbé Georges de Nantes,
Liber Accusationis Secundus, p. 73

bleven in en door de Christenheid alleen – ook als dit de wereldverbeteraars niet zint. »

« Maar dit alles is ook slecht en nefast voor de miljoenen zielen, waarvan er ontelbare in stilte door hun geloof en hun liefde verdiend hebben tempels te worden van de Heilige Geest en onzichtbare ledematen van het mystieke Lichaam van Christus. Want zoveel valse loftuigen voor het talmudisch, of islamitisch, of shintoïstisch gebed, of voor yoga en zen, of voor de vredespijp van de Grote Manitoe, of voor de aanbeden *ligam* (ik gebruik de hindoeïstische term uit eerbied voor mijn vrouwelijke lezers), of voor de Slang, of de Zon, of het Vuur... zoveel leugenachtige complimenten voor de vertegenwoordigers van alle valse religies ter wereld, die maar al te goed op de hoogte zijn... dat alles gaat in tegen de bevrijdende prediking van het Evangelie dat de redding zou betekenen van honderden miljoenen mensen en de gelukzalige heiliging van duizenden onder hen die reeds gerechtvaardigd zijn en vol verlangen naar de schittering van de Eucharistie, naar de devotie tot de H.

Maagd en de heiligen en naar alle schatten die voor hen verborgen liggen in de goddelijke openbaring, naar de sacramenten van de Kerk, naar de orde en de deugden van de Christenheid !

« Hoe schuldig, hoe ellendig, hoe medeplichtig met de duivel is een paus die wereldwijd een taal spreekt die zo verkeerd, zo misleidend en zo anti-christelijk is ! » (CRC nr. 230, februari 1987, p. 10).

EEN HEILIGSCHENNENDE ZALIGVERKLARING

Wij kunnen in eer en geweten niet akkoord gaan met deze zaligverklaring die een daad van afgoderij is. Zoveel duidelijke tegenspraken tussen enerzijds de Schriften, de Traditie en het onafgebroken onderricht van het kerkelijk Leergezag en anderzijds de onder-richtingen van Paus Wojtyla die bol staan van dwalingen, bedrog, absurditeiten en beledigingen aan het adres van God, van zijn Zoon Jezus Christus, van hun Heilige Geest, verbieden ons hem te vereren als een "zalige".

Door hem op de altaren te verheffen bedriegt Paus Benedictus XVI zichzelf of ons : dat is onze gefundeerde overtuiging. Om uit die verschrikkelijke situatie te geraken moet de H. Vader willen aanvaarden dat een beslissing van zijn apostolisch Gezag aangevochten wordt wegens de bovenvermelde redenen, die zo ernstig zijn dat een deel van de Kerk – hoe klein ook – ze in geweten niet kan aanvaarden. De Paus zou ermee moeten instemmen over de hele kwestie soeverein te oordelen door het gezag van zijn opperste Magisterium : **een onfeilbaar oordeel ex cathedra, dat is wat de Kerk nodig heeft.**

De viering van deze zaligverklaring kan niet volstaan om de leer van Joannes-Paulus II te verheffen tot een onderricht van het onfeilbaar en dus onbespreekbaar Leergezag van de hiërarchische Kerk. Dat spreekt voor zich. Zelfs als de ceremonie van de zaligverklaring vurig wordt gevierd door heel het volk Gods, behalve door ons die natuurlijk geen gewicht in de schaal werpen.

Sedert het Concilie leveren twee godsdiensten met elkaar een dodelijke oorlog in de schoot van de Rooms-katholieke Kerk, enige en heilige behoedster van de goddelijke Openbaring. Paus Benedictus XVI zou de Kerk, de zielen en de zaak van God een immense dienst bewijzen als hij eerst zou beginnen met het onderzoek ten gronde van deze fundamentele verdeeldheid en deze onverdraaglijke tweedracht. **Een definitief, onherroepelijk en onfeilbaar oordeel moet uitmaken of de conciliaire verworvenheden ja dan neen overeenstemmen met het katholiek geloof van altijd.** Rome moet spreken, met haar opperste en wereldwijde gezag !

In 1989 ontmoette Joannes-Paulus II enkele lutherse "bisschoppen" vóór de kathedraal van Roskilde, in Denemarken. « *De Kerk moet onvoorwaardelijk afwijzen al wat op godsdienstig vlak verkeerd is en op moreel vlak slecht. Op dat punt heeft de Kerk nooit enige aarzeling gekend en nooit een compromis gezocht, niet in theorie en niet in de praktijk, en dat mag ze ook nooit doen* » (Pius XII, 6 december 1953). © CPP

Gedurende het hele pontificaat van Joannes-Paulus II kreeg geen enkel smeekschrift van abbé de Nantes enig antwoord van de verheven bestemming ; de enige reactie was een verklaring van onontvankelijkheid vanwege de Vaticaanse diensten.

De uitgesproken weigering van Joannes-Paulus II om de beschuldigingen van abbé de Nantes ten gronde te onderzoeken, ondanks de regels van het canoniek recht, was voor zijn medewerkers zo duidelijk dat onwettige gezagsdaden, officiële "verklaringen", bisschoppelijke waarschuwingen en sancties zonder enige vorm van proces mekaar opvolgden zonder dat de auteurs ervan bang moesten zijn voor een pauselijke afkeuring.

Al deze daden hebben grote en misschien wel onherstelbare schade toegebracht aan de reputatie van abbé de Nantes en van talrijke andere personen die hem steunden. Nochtans is het recht op een goede reputatie een fundamenteel recht dat toegekend wordt aan alle gelovigen van de katholieke Kerk (canon 220), en in het bijzonder aan geestelijken, niet omwille van de waardigheid en de rechten van de mens maar omwille van de waardigheid die voortvloeit uit onze staat van gedoopten, die van ons « *geen kinderen van een slavin* » maakt maar « *van een vrije vrouw* », namelijk de Kerk (Ga 4, 31).

Is het niet de plicht van de Heilige Vader om te waken over de goede reputatie van ieder van zijn kinderen ?

Als de beschuldigingen van abbé de Nantes leugenachtig en verkeerd zijn, dan komt het Paus Benedictus XVI toe om ons de naastenliefde te betonen van een formeel oordeel volgens het recht van de Kerk (canon 221), zoals onze overste en geestelijke

vader het tijdens zijn leven onafgebroken gevraagd heeft.

HET OORDEEL : ONZE-LIEVE-VROUW VAN FATIMA

Paus Joannes-Paulus II, van wie het devies « *Totus Tuus* » de mariale devotie uitdrukte, heeft altijd alleen maar misprijzen betoond voor de verschijningen van Onze-Lieve-Vrouw van Fatima en haar heel precieze vragen. Nochtans kan niemand twijfelen aan de echtheid van deze verschijningen : zowel die van 1917 als die van Pontevedra in 1925 en die van Tuy in 1929. Zij vormen de belangrijkste epifanie (openbaring) van Maria in heel de geschiedenis van de Kerk. We hebben niettemin moeten wachten tot de moordpoging waarvan Joannes-Paulus II het slachtoffer was op 13 mei 1981, verjaardag van de eerste verschijning, alvorens hij er zich naar eigen zeggen voor interesseerde. Het is waar dat hij vervolgens naar Fatima op bedevaart gegaan is en dat hij Francisco en Jacinta zalig verklaard heeft.

Maar toch werd zuster Lucia, de laatste van de zieners van Fatima, die enkele weken voor de dood van de Paus naar God terugkeerde, door Joannes-Paulus II niet beter behandeld dan... abbé de Nantes ! Aan onze overste heeft men vaak de "beledigende toon" van zijn aanklachten verweten ; we moeten evenwel erkennen dat de talloze uitingen van vereering en affectie die zuster Lucia ten aanzien van de H. Vader gaf evenmin aandacht of welwillendheid hebben opgeleverd.

Dit kan geen verbazing wekken, vermits de boodschap van de Moeder Gods, trouw overgemaakt door zuster Lucia, onverzoenbaar was met de persoonlijke gedachten van Joannes-Paulus II. Na het visioen van de hel openbaarde de H. Maagd inderdaad het middel om de zielen voor die eeuwigdurende verschrikking te behoeden : « **God wil in de wereld de devotie tot mijn Onbevlekt Hart instellen.** » Van de gehoorzaamheid van de Kerk aan deze goddelijke wil hangt het heil van de zielen en de vrede in de wereld af.

Alles is dus in de handen van de H. Vader : het komt hem toe Rusland toe te wijden aan het Onbevlekt Hart van Maria, na de bisschoppen opdracht gegeven te hebben om dat samen met hem te doen, opdat dit land zich zou bekeren ; zijn taak is het ook om de devotie van de vijf eerste zaterdagen van de maand aan te bevelen. Door deze eenvoudige vragen wordt de wereld herinnerd aan de hoofdzaken van het katholiek geloof van altijd : de noodzaak van de bekering tot de katholieke Kerk ; het middelaarschap van de Maagd Maria ; het wereldwijde gezag van de Plaatsvervanger van Christus-Koning ; het bestaan van de Hemel en de hel. **Al deze waarheden zijn echter in volkomen tegenspraak met de gnosis van Karol Wojtyla**, zoals abbé de Nantes ze jaar in jaar uit haarfijn uiteengezet heeft.

Joannes-Paulus II wou de verzoening van « de ge-

scheiden Kerken van Oost en West », maar dat betekende voor hem helemaal niet de bekering van Rusland tot het katholicisme, vermits zijn groot plan voor het jaar 2000 streefde naar de vereniging van alle belijdenissen, op gelijke voet, zonder dat de katholieke Kerk zich mocht laten voorstaan op enige superioriteit ten opzichte van "de anderen". Heel zijn programma beantwoordde aan de hersenschim van een wereld van vrede waarin de godsdiensten nog slechts één enkele *Beweging voor geestelijke animatie van de wereldwijde democratie* (in het Frans afgekort als MASDU) zouden vormen. De bijeenkomst die hij organiseerde in Assisi, op 27 oktober 1986, was daarvan het symbool.

De kolossale tegenstelling tussen de wil van God zoals die in Fatima geopenbaard werd en de interreligieuze ondernemingen voor de vrede van Paus Joannes-Paulus II werd duidelijk door een schokkende gebeurtenis die precies tijdens deze bijeenkomst in Assisi plaatsvond. Een processie met een beeld van Onze-Lieve-Vrouw van Fatima werd door de godsdiensten bij het binnenkomen van de stad tegengehouden. De draagstoel met het beeld werd daarop achtergelaten, midden op het gras.

« *Wat een teken !* », riep abbé de Nantes uit. « *Een teken van de Hemel tijdens die lange, koude en vreugdeloze ochtend. Waarover ging het die dag, op die plaats, waar zoveel mensen waren samengekomen ? Over de vrede. De bedoeling was aan de wereld vrede te schenken. Door wie en met welke middelen ? Door alle religies en alle erediensten.* »

« *En dan nadert daar de persoon die van de ene en ware God de gave van de vrede gekregen heeft. Zij komt dichterbij, zij wil op de bijeenkomst van alle godsdiensten de gave van haar genade schenken aan iedereen die tot haar wil bidden en er haar wil om smeken, en door haar het Hart van haar Zoon wil raken, zonder wie geen enkele mens, geen enkel volk iets kan tot stand brengen. Maar zij wordt verstoten ! Uit respect voor de opperrabijn van Rome, de groot-moefti van Mekka, de aanbidders van de slang en het vuur, en de aanhangers van Boeddha waarvan het gouden beeld op hetzelfde ogenblik troont op het lege tabernakel van de kerk van San Pietro !* »

« *Fatima leert ons dat zij alleen ons kan helpen om de vrede in de wereld en het einde van de oorlog te verkrijgen. En toch wordt zij, als enige, uit Assisi buitengesloten. Door een Paus die naar eigen zeggen vijf jaar tevoren, op 13 mei 1981, door haar van de dood gered werd. Wat een verdwazing, een verdwazing waarvoor geen remedie bestaat !* »

Het feit dat Joannes-Paulus II zich zo weinig aangetrokken heeft van de vragen van de Hemel die in Fatima kenbaar gemaakt werden door de Maagd Maria verklaart de dramatische toestand waarin hij de Kerk achtergelaten heeft, en vormt een onoverkomelijk obstakel voor zijn zaligverklaring.

broeder Bruno van Jezus

HET BLOED VAN DE MARTELAREN

DE MOORD OP DE PAKISTAANSE MINISTER BHATTI

Op 2 maart jl. werd de Pakistaanse minister voor religieuze minderheden, Shahbaz Bhatti, vermoord. Zijn auto werd in één van de buitenwijken van Islamabad op klaarlichte dag door twee mannen met kogels doorzeefd. De moordenaars lieten pamfletten achter waarin ze zich bekend maakten als aanhangers van de Taliban. « *Met de zegen van Allah* », zo eindigde de tekst, « *zullen de moedjahedin ieder van jullie godslasteraars naar de hel sturen!* »

Bhatti, 42 jaar, was een katholieke christen, van kindsbeen af. Hij was de enige christen in de regering van Pakistan. Bij zijn ambtsaanvaarding legde hij een publieke geloofsbelijdenis af: « **Jezus is de kern van mijn leven, en ik wil zijn ware volgeling zijn.** »

Uitkomen voor zijn christelijk geloof is in Pakistan geen evidente zaak. Het land, één van de volkrijkste ter wereld, telt 176 miljoen inwoners, nagenoeg allemaal soennitische moslims; er zijn iets meer dan een miljoen Rooms-katholieken, dat is dus minder dan één procent van de bevolking. In de Islamitische Republiek Pakistan geldt de *sjaria*, de islamitische strafwet. Wat dat in de praktijk betekent, kan best met een voorbeeld geïllustreerd worden. In april 2010 werd een christelijk echtpaar veroordeeld tot 25 jaar celstraf. Hun

misdaad: tijdens een schoonmaak in het huis van hun (islamitische) werkgever hadden ze een koran aangeraakt zonder hun handen te wassen – een inbreuk op paragraaf 295-b van de zgn. blasfemiewetten.

Paragraaf 295-c gaat nog een stap verder en legt de doodstraf op aan iedereen die de profeet Mohammed beledigt. In juni 2009 deelde een christenvrouw, Asia Noreen, water uit aan medearbeidsters die met haar onder een gloeiend hete zon op het veld werkten. Enkele moslima's weigerden omdat het water uit haar handen "onzuiver" was. In plaats van het hoofd te buigen en het affront te ondergaan, wat blijkbaar van christenen in Pakistan verwacht wordt, verdedigde Asia zichzelf en haar geloof. Enkele uren later werd ze ei zo na gelyncht door een woedende menigte die opgejut was door de plaatselijke imams. De politie, die tussenbeide kwam, nam haar wel gevangen op beschuldiging van misprijzen voor de Profeet. Ze verbleef meer dan een jaar in de gevangenis en werd in november 2010 veroordeeld tot de strop... en een boete van omgerekend meer dan 85.000 euro.

In afwachting van de executie kreeg Asia Noreen steun van Salman Taseer, de gouverneur van de provincie Punjab waar het incident had plaatsgevonden. Taseer, een liberaal politicus en een invloedrijk lid van de regeringspartij, bezag met lede ogen de voortschrijdende radicalisering van de moslims in zijn land. Op 4 januari 2011 werd hij doodgeschoten door zijn lijfwacht, die later op weg naar de rechtbank van een uitzinnige massa lof en bloemen toegezwaaid kreeg.

Ook Shahbaz Bhatti keerde zich naar aanleiding van de zaak-Noreen in het openbaar tegen de blasfemiewetten, wat hem haatcampagnes en doodsb bedreigingen opleverde. Hij onderstreepte wat de waarheid is: dat deze wetten een excuus zijn om, vaak wegens zeer lage persoonlijke motieven, op willekeurige wijze af te rekenen met christenen.

Bhatti nam de bedreigingen aan zijn adres zo ernstig

dat hij vier maanden voor zijn dood een videoboodschap liet opnemen waarin hij de moord voorspelde; overeenkomstig zijn instructies werd deze boodschap vlak na de fatale dag aan de BBC bezorgd. De minister zegt op de video ondermeer het volgende:

« *De Taliban bedreigen mij... Dat schrikt mij niet af om te spreken voor de verdrukte, gemarginaliseerde en vervolgte christe-*

nen. Ik geloof in Jezus Christus die zijn eigen leven gegeven heeft. Ik weet wat de betekenis van het Kruis is. Ik ben bereid te sterven om de rechten van de christenen te verdedigen, liever dan compromissen te sluiten. »

Onder het bewind van generaal Perwez Musharraf (1999-2008) hadden de christenen nog enige ademruimte. De president beschermde de religieuze minderheden en legde de fundamentalistische moslimpartijen aan banden. Het werd hem door de radicale islamieten niet in dank afgenomen: er werd viermaal een aanslag op zijn leven gepleegd.

Waarnemers zeggen dat de toestand van de christenen erg verslechterd is na 2008, « *sinds het aftreden van dictator Perwez Musharraf en de invoering van de democratie* » (weekblad *Trouw*, 7 juni 2010). Een vaststelling die in meer landen kan gedaan worden. Saddam Hoessein regeerde Irak wel op een brutale manier, maar hij beschermde de christenen en had een Chaldeeuwse christen als minister van Buitenlandse Zaken (Tarek Aziz); sinds Saddams liquidatie is

« *Ik weet wat de betekenis van het Kruis is.* »

De katholieke minister Shahbaz Bhatti, vermoord om zijn geloof.

STAATSLAM EN RADICAAL ISLAMISME

In godsdienstig opzicht heeft het soennitische Pakistan twee grote vijanden: het hindoeïstische India en het sjjiïtische Iran. Het zijn deze twee vijanden die de Pakistaanse staat ertoe gedreven hebben om, door middel van zijn geheime diensten, radicale moslimgroeperingen in het leven te roepen en te bewapenen die op gewelddadige wijze antisjiïtisch en anti-hindoeïstisch zijn.

In 1941 stichtte Aboe Al-Maudoedi (1903-1979) de *Jamiat-e Islami*, een beweging vergelijkbaar met de Moslimbroederschap in de Arabische wereld. In tegenstelling tot het klassieke fundamentalisme, dat ernaar streeft de samenleving in overeenstemming te brengen met het islamrecht, is het islamisme (of « politieke islam ») een politiek project dat veel verder gaat dan alleen maar het gedrag van de moslim in het licht van de juridische normen: het omvat elk gebied van het sociaal leven en biedt een derde weg

aan tussen kapitalisme en socialisme.

Vanaf de stichting van Pakistan in 1947 infiltreerden de ideeën en de mannen van de *Jamiat-e Islami* in de structuren van de staat en meer bepaald de Pakistaanse geheime dienst (ISI). Parallel daarmee ontwikkelde zich het netwerk van de fundamentalistische school van de *Deobandi*, een stroming die in 1867 gesticht werd in de *madrasa* (korschool) van Deobandi, vlakbij Delhi; deze school richtte in 1945 een politieke partij op, de *Jamiat-e Oelama-e Islam*.

De ISI, die als het ware het beendergestel van de macht in Pakistan vormt, moedigde in het begin van de jaren 1980 de gewelddadige radicalisering aan van de islamistische en fundamentalistische stromingen, in het bijzonder die van de *Deobandi*. De Pakistaanse staat streeft inderdaad drie doelstellingen na: 1° de strijd tegen de sjjiïten, met de bedoeling om vanaf 1979 een tegengewicht te bie-

den tegen de invloed van de Iraanse islamitische revolutie; 2° de *djihad* (heilige oorlog) in Afghanistan tegen de communisten; 3° de *djihad* in Kasjmir tegen de Indiërs.

Deze radicalisering werd in die tijd « gedekt » door de Amerikanen en de Saoedi's, wegens de Sovjetinval in Afghanistan (1979). Samengevat: verschillende radicale groepen gingen zich, binnen de grenzen van Pakistan, bezighouden met de vervolging van de sjjiïten, terwijl andere groeperingen, in Kasjmir, Afghanistan en India, zich toelagden op de strijd tegen de Afghaanse en Indiase « ongelovigen ».

Maar de schepper heeft de controle verloren over de « monsters » die hij in het leven geroepen heeft. Het gevolg daarvan is de oorlog die vandaag gevoerd wordt tussen het islamitisch centraal gezag en de radicale islamistische groeperingen.

Aymeric Chauprade, *Chronique du choc des civilisations*, 2009, p. 171

het leven van de christenen een hel geworden. Onder Moebarak hadden de Egyptische Kopten het niet altijd gemakkelijk, maar sinds zijn val berichten de media over steeds zwaardere botsingen tussen christenen en moslims. De door ons, westerlingen, zo geprezen democratie is niet in staat om christenen in moslimlanden afdoend te beschermen.

DE REACTIE VAN ROME

Het Vaticaan reageerde geschokt op de moord op minister Bhatti, die vorig jaar nog door Benedictus XVI in privé-audiëntie ontvangen was op het pauselijk buitenverblijf van Castelgandolfo. Maar Rome ziet nog altijd niet in – wil niet inzien – dat de fanatieke islam het christendom haat en met alle mogelijke middelen wil vernietigen. Pater Lombardi, de woordvoerder van de Paus, kwam niet verder dan het herhalen van het bekende refrein: « *Deze moord onderstreept het belang van de opeenvolgende oproepen van Benedictus XVI voor de verdediging van de godsdienstvrijheid* » (2 maart 2011). Het Italiaanse dagblad *Avvenire* haalde een verklaring van de H. Vader zelf aan, die in de dodelijke aanslag een factor zag « *om de gewetens wakker te schudden aangaande de moed en het engagement om de godsdienstvrijheid van alle mensen te verdedigen, en op die manier hun gelijkwaardigheid te promoten* » (7 maart).

De godsdienstvrijheid, die verderfelijke vrucht bij uitstek van het Tweede Vaticaans Concilie, werkt slechts in één richting: om de vijanden van de Kerk alle ruimte te geven en hen respect te betonen zelfs als hun enige doel de vernietiging van het christendom is.

Noch de Paus, noch de woordvoerder van het Vaticaan namen in hun reactie het woord « martelaar »

in de mond. Is Shahbaz Bhatti dat dan niet? In een in 2008 verschenen interview zei hij woordelijk:

« Ik wil dat mijn leven, mijn karakter, mijn daden voor mij spreken en aangeven dat ik Jezus Christus volg. Omwille van dat verlangen zal ik mezelf nog als gelukkiger beschouwen wanneer, in deze inspanningen en deze strijd voor de behoeftigen, de armen, de vervolgte en tot slachtoffer gemaakte christenen van Pakistan, Jezus Christus het offer van mijn leven aanvaardt. Ik wil voor Christus leven en ik wil voor Hem sterven » (*Christians in Pakistan or Where Hope is Tested*, Marcianum Press, 2008).

Kardinaal Tauran, voorzitter van de pauselijke raad voor de interreligieuze dialoog, is bij ons weten de enige Vaticaanse prelaat die Bhatti een martelaar heeft genoemd. Hij deed dat tijdens een H. Mis die hij op zondag 6 maart voor de vermoorde politicus in Rome opdroeg. De kardinaal kende Shahbaz Bhatti van zijn ontmoetingen met hem in Pakistan en in Italië. Hij citeerde uit het geestelijk testament van de minister (verwoord in het hoger aangehaalde boek): « **Ik heb geen enkele vrees meer. Ik draag mijn leven op aan Jezus. Ik wil geen populariteit en geen machtspositie; ik wil enkel een plaats aan de voeten van Jezus.** »

De Rooms-katholieke bisschoppen van Pakistan¹ dringen er op aan dat het Vaticaan officieel zou verklaren dat Bhatti als martelaar gestorven is. Wij hebben een sterk vermoeden dat hun hoop ijdel zal blijken: het martelaarschap is nagenoeg taboe in de conciliaire Kerk, want het zou de « andersdenkenden » kunnen ontstemmen en zo een schaduw werpen op de « interreligieuze dialoog »...

redactie KCR

(1) Pakistan telt twee aartsbisdommen (Karachi en Lahore), vier bisdommen (Faisalabad, Hyderabad, Islamabad-Rawalpindi en Multan) en een apostolisch vicariaat (Quetta). De Kerk is inrichtende macht van 534 basisscholen, 80 colleges, 7 technische instituten en van de gerenommeerde hogeschool *Saint Patrick's High School* in Karachi.

VATICANUM III VOORBEREIDEN

DE CHRISTELIJKE VRIJHEID

DE grote apocalyptische strijd waarover de Openbaring het voortdurend heeft, is de opstand van de mens tegen God, naar het voorbeeld van Satan: ***Non serviam, ik zal niet dienen!***

Deze opstand komt neer op de eis tot autonomie van het schepsel dat er hevig naar verlangt zichzelf te vergoddelijken, zichzelf gelijk te maken aan God door zich de volledige vrijheid toe te eigenen: ***Eritis sicut dii, gij zult zoals goden zijn.***

In onze moderne wereld komt heel de traditie van het atheïstisch humanisme en van de Franse Revolutie neer op een weigering van de soevereiniteit van God die mens geworden is door de mens die van zichzelf een god wil maken. Het charter van deze rebellie is de *Verklaring van de Rechten van de Mens* (1789). Deze Verklaring is eerder van metafysische dan van politieke aard en wil de cultus van God vervangen door de cultus van de Mens. Het is dus normaal dat de voornaamste tegenstander van de Revolutie niet zozeer de familie of de troon is maar de Kerk – het werk van God, van Christus temidden van de mensen.

DE TRADITIONELE KATHOLIEKE LEER

Dat betekent helemaal niet dat de Kerk de menselijke vrijheid zou ontkend hebben om zich af te zetten tegen een Revolutie die de absolute soevereiniteit van die vrijheid verkondigt.

De Revolutie eist de vrijheid tégen God op maar precies daardoor vernietigt zij die vrijheid volkomen en verandert zij de wereld in een groot concentratiekamp: de historische voorbeelden spreken boekdelen. De Kerk kent de vrijheid van de mens en toont aan dat het fundament en de bron ervan in God, in Christus liggen. En de geschiedenis bewijst dat deze “strengere” definitie van de vrijheid uitmondt in een brede en genereuze verdraagzaamheid.

1. Natuurlijke innerlijke vrijheid. De Kerk kent elke mens het recht en de plicht toe zijn *geweten* te volgen, zelfs als dit juist geïnformeerd is en toch dwaalt. Het geweten is de onmiddellijke rechter die in laatste instantie beslist. Om als mens te handelen moet iedereen zijn geweten beluisteren en de geboden ervan volgen. Het is op basis van deze innerlijke gehoorzaamheid dat iedereen door God zal geoordeeld worden. In het bin nenste van de mens kan niemand oordelen, niet om te veroordelen en niet om vrij te spreken, tenzij God alleen. En vermits de godsdienst en de moraal geestelijke werken zijn waarover de beslissing afhangt van het geweten, kan niemand met geweld gedwongen worden om te geloven of een morele regel aan te nemen; dat zou niet meer menselijk zijn maar tegennatuurlijk.

Maar zo ver gaan om de inspiraties van het individuele geweten bij wijze van spreken heilig te verklaren, dat is een stap te ver voor de Kerk en een afgrond die zij nooit overschreden heeft: zij geeft nooit gelijk aan een geweten dat van onzinnigheid getuigt.

2. Natuurlijke en bovennatuurlijke uiterlijke vrijheid. De plicht om zijn geweten te volgen schept nog

geen sociaal recht. De erkenning van het *innerlijke* recht van het geweten leidt niet automatisch tot het recht om deze individuele vrijheid ook *uiterlijk* te beoefenen. Op elk domein van het gemeenschapsleven is het God die de soevereine Wetgever is. Niemand kan enig gezag of recht opeisen als hij deze niet van God zelf ontvangen heeft, door zijn Wil te volbrengen. ***De dwaling schept op het sociale vlak geen enkel recht.*** De Kerk en de staat, handelend volgens God, in naam van God en voor God, kunnen geen enkel recht toekennen aan de mens die zich vergist – eerlijk of niet, dat is van weinig belang – want dat zou er op neer komen dat men iets onttrekt aan het rijk en het soevereine domein van God om het in handen van zijn Tegenstander te leggen.

Niettemin kan er een zekere *tolerantie* gelaten worden aan wie zich vergist, in de praktijk van zijn dwaling, indien het algemeen belang van de samenleving op die manier beter gediend is en de vrijheid van de gewetens beter gewaarborgd.

3. De sociale vrijheid op politiek of godsdienstig vlak die afgekondigd wordt als een recht van de Mens is in alle omstandigheden een misdaad tegen God en pure waanzin, zoals de pausen altijd verkondigd hebben. Want het betekent een verbreking van de onderwerping van de mens aan God, een onderwerping die helemaal niet bedreigd werd door het bijzondere geval van een geweten dat eerlijk is maar dwaalt. En het betekent eveneens de verbreking van de sociale orde: al die individuele vrijheden storten de sociale orde in anarchie... en leiden weldra tot een totalitarisme waarbij de vrijheid van de sterkste al de anderen tot slavernij brengt.

VATICANUM II EN HET RECHT OP GODSDIENSTVRIJHEID

Het Tweede Vaticaans Concilie heeft welbewust het volkomen tegendeel van de traditionele leer afgekondigd. De hervormingsgezinde partij wist dat ze, om het plan te doen slagen, een niet te onderschatten tegenstand moest overwinnen. Uit tactische overwegingen stelde men de nieuwlichterij voor als “enkel” een verdere ontwikkeling van de traditie: « *De ware naam van deze onbetwistbare nieuwigheid is: ontwikkeling* », schreef Congar (*Unam Sanctam* nr. 60, p. 11). Het Concilie onderwees het tegenovergestelde van wat de Kerk altijd onderwezen had... maar volgens de nieuwlichters was die leer reeds “onbewust” aanwezig in het denken van de Congars en de andere rebellen!

Vanaf het begin en gedurende het ganse verloop van Vaticanum II werden de ergste nieuwlichterijen van buitenaf aan de Kerk opgedrongen, op bevel van “de Wereld”. ***En de conciliaire Kerk heeft gezworen dat zij de Wereld – waarvoor Christus niet gebeden heeft – wil behagen, gehoorzamen en dienen.***

« *De beginselen in verband met de godsdienstvrijheid zijn sinds lang erkend in de burgerlijke grondwet van de staten* », wist de Oostenrijkse kardinaal Koenig. « *Het is pas relatief laat dat de Kerk zich bewust gewor-*

den is van de geldigheid ervan.» Anders gezegd: de Kerk heeft die principes altijd veroordeeld, maar nu legt de Wereld ze aan haar op...

Het Concilie heeft abstractie gemaakt van de vrijmetselarij en van alle ideologische en politieke bewegingen die uit zijn op de vernietiging van de Kerk en die altijd van de godsdienstvrijheid het fundament van hun Tegen-Kerk hebben willen maken. Vaticanum II zag slechts een onschuldig verlangen in de opeising van de vrijheid door de Wereld. « *De Wereld wordt één* », zo luidde het, en daarom moet iedereen « *het pluralisme van de religieuze opvattingen en houdingen* » aanvaarden (Unam Sanctam nr. 53). De katholieke leer van de tolerantie vond geen genade in de ogen van de hervormers: « *Tolerantie volstaat niet. De liefde is breder dan de tolerantie.* » De waarheid moest wijken voor de universele eenheid-in-de-vrijheid...

Op 7 december 1965 kondigde Paulus VI de Verklaring *Dignitatis humanae* af. Drie weken tevoren, op 19 november, waren er nog 246 tegenstemmers geteld. Maar ondertussen was de Paus zijn toespraak gaan houden voor de algemene vergadering van de Verenigde Naties in New York, en tegenover dit vrijmetselaarsgehoor had hij zijn geloof uitgedrukt in « *de fundamentele rechten en plichten van de mens, zijn waardigheid, zijn vrijheid en vóór alles zijn godsdienstvrijheid.* » De tegenstand smolt weg, en de 70 resterende tegenstemmen op de zitting van 7 december werden met een schouderophalen van tafel geveegd.

De Kerk heeft op het Concilie verzaakt aan haar waarheid, haar waardigheid en haar recht, om de vrijheid te erkennen die de mens en de staten voor zichzelf opeisen. Zij hoopte zo mee te werken aan « *eendracht* » en « *vrede* » binnen « *de mensenfamilie* », die tot stand zouden komen op een niveau dat de godsdienstige meningsverschillen – als bijkomstig beschouwd – overstijgt. Men wou een nieuwe wereld

bouwen **zonder deze op Christus te vestigen**, maar met de medewerking van alle religies en menselijke ideologieën, op broederlijke wijze verenigd.

Yves Congar had gelijk toen hij schreef, zonder zijn woorden te wegen: « *Men kan niet ongestraft [sic!] dergelijke zaken verkondigen; de loyale uitvoering van wat men zo zelf afgekondigd heeft, brengt heel wat consequenties met zich mee* » (Unam Sanctam nr. 60).

Want hoe kan de hiërarchische Kerk, die de wereld de vrijheid toekent, weigeren om haar eigen gelovigen diezelfde vrijheid te schenken? De logica dwingt haar ertoe dit wél te doen! **Zo zal de losbandigheid binnendringen in de Kerk wanneer ze diezelfde losbandigheid overal elders zal geproclameerd hebben.** Dan komt de anarchie. En omdat deze laatste altijd samengaat met intolerantie, zullen de Paus en de bisschoppen – herleid tot niet meer dan “bewakers van de openbare orde” – niet meer aanvaarden dat er mensen zijn die “voor scheiding zorgen” door hun stem te verheffen tegen de vrijheid, tegen hun plichtsverzuim, tegen hun Concilie en de puinhopen die er het gevolg van zijn. Vandaag geldt in de Kerk: de Vrijheid, of anders de banvloek!

Dat dit alles een vrucht is van de H. Geest, dat mag men geloven als men dat wil. Kardinaal Lefèbvre¹ heeft het zo gezegd, kardinaal Koenig heeft het geschreven, Mgr. De Smedt heeft het naar eigen zeggen zelf meegemaakt: « *Zij die meegewerkt hebben aan de uitwerking van deze tekst hebben de overtuiging dat de H. Geest hun inspanningen ondersteunde* » (Unam Sanctam nr. 235). Dweperij! Als men ziet hoe deze tekst volkomen tegengesteld is aan geheel onze heilige katholieke leer, als men vaststelt welke vernietigingen er door deze nieuwlichterij zijn aangericht in de families, in de scholen, in de katholieke landen en in de Kerk, dan is men geneigd de inspiratie voor dit complot tegen God en tegen zijn Gezalfde bij een andere Geest te zoeken...

VATICANUM III ZAL DE VRIJHEID VAN DE CHRISTEN EN VAN DE KERK AFKONDIGEN

Dat er absoluut een Derde Vaticaans Concilie nodig is om de dwalingen van het Tweede ongedaan te maken lijkt nu wel evident. Het pausdom en het wereld-episcopaat moeten het religieus liberalisme afzweren dat de Verklaring van 7 december 1965 heeft willen binnenvoeren in de geloofsleer, in volkomen tegenspraak met heel de Traditie en de Schriften. Een dergelijke afzwering schijnt op dit ogenblik [*in 1972, of in 2011*] helemaal niet haalbaar, maar wat onmogelijk is voor de mensen is mogelijk voor God. En het is nog veel onmogelijker voor de Kerk om te leven volgens zulke principes, die haar uitleveren aan Satan, dan te herleven door over deze principes de banvloek uit te spreken.

Omdat er gedurende meer dan een eeuw een enorme samenzwering op het getouw gezet is tussen de externe vijanden van de Kerk en haar vijanden binnenin, namelijk de liberaal-katholieken, werd de leer van de christelijke vrijheid op een sluwe en intelligente manier vervormd; er werd een karikatuur van gemaakt, met de bedoeling deze leer als absurd voor te stellen en hatelijk te maken bij iedereen. Het heilig concilie

Vaticanum III zal de doctrine dus in al haar helderheid moeten herstellen om de geesten en de harten er opnieuw voor te winnen.

Eerst en vooral zal de grootste vrijmoedigheid noodzakelijk zijn. Dat deze leer « *hard om te horen* » is voor de andere mensen, ongelovigen zowel als aanhangers van valse godsdiensten, staat als een paal boven water. Maar de Kerk zal dan tenminste het bewijs leveren dat zij weigert te schipperen om haar tegenstanders met zich te verzoenen of om genade te vinden in de ogen van de onverschilligen.

A. DE CHRISTELIJKE VRIJHEID

Vaticanum III zal als beginsel vooropstellen dat elk lid van de Ene en Ware Kerk inwendig vernieuwd wordt door de genade en bevrijd van het juk van de lichamelijke passies, de verlokkingen van de wereld en de macht van de duivel. Door adoptie “zoon van God” geworden, gaat de christen recht naar het ware, het schone en het goede toe, door een intieme en soevereine aantrekking. Hij is vrij. In de mate zelf waarin hij

(1) Joseph-Charles Lefèbvre (1892-1973), aartsbisschop van Bourges en Frans kardinaal, niet te verwarren met Mgr. Marcel Lefebvre.

deze aantrekking volgt wegen alle goede wetten, zowel de goddelijke als de menselijke, voor hem niet zwaar, terwijl omgekeerd de slechte wetten op hem geen vat meer hebben. Hij geeft er de voorkeur aan eerder God te gehoorzamen dan de mensen, en hij zal nog liever het martelaarschap ondergaan dan zich te schikken naar een misdadige gehoorzaamheid. En precies daarin bevestigt hij zijn volle vrijheid !

De heiden heeft geen enkele innerlijke of sociale vrijheid – met uitzondering van onzichtbare innerlijke inzichten en genaden – vermits hij onderworpen is aan de Prins van deze wereld, door zijn passies en door de principes en wetten van zijn afgoderij. De Jood, die de Wet van Mozes heeft, beschikt niet over de innerlijke vrijheid – uitgezonderd in het geval van buitengewone gaven – die hem in staat stelt om te antwoorden op de bevrijdende oproep van de goddelijke Wet ; hij wordt verscheurd, zegt Sint-Paulus, en hij blijft de slaaf van zijn harde Wet.

De christen ontvangt de innerlijke vrijheid die hem met liefde de evangelische wet doet omarmen.

1. Vrijheid binnen de katholieke gemeenschap. Als zoon van God, verenigd met God door de banden van het geloof, de hoop en de liefde, aanvaardt de katholieke gelovige graag alle leerstellingen en heel de discipline van de heilige Kerk. Dat heeft niets te maken met menselijke slavernij maar is kinderlijke gehoorzaamheid aan het gezag dat onderwijst en bestuurt in de Naam zelf van God. Een goede christen aanvaardt en vraagt zelfs, om op providentiële wijze zijn zwakheid ter hulp te komen, dat de herders van de Kerk duidelijk en krachtig de leer onderwijzen en de dwaling veroordelen, en dat zij het gelovige volk zonder ophouden en zonder zwakheid besturen. Want van het liberalisme van de gezagsdragers profiteren enkel de dwaalleraren en de saboteurs.

Omgekeerd zal het Concilie, na de uitspattingen van willekeur die door het huidige liberalisme in de Kerk verspreid zijn, de rechtmatige vrijheid bepalen van de personen ten opzichte van de kerkelijke gezagsdragers die hun plicht verzuimen. Dezelfde pausen en bisschoppen die alle vrijheid verlenen aan de dwaling en de misdaad hebben zich immers ingedekt tegen elke reactie van het gelovige volk, door een ongerechtvaardigde theorie van blinde en grenzeloze gehoorzaamheid aan hun persoon, hun privé-meningen en hun grillen.

Onze katholieke gehoorzaamheid aan de Paus en aan de bisschoppen is een vrucht van onze geestelijke vrijheid en geen vorm van slavernij.

2. Vrijheid ten opzichte van de staat. Vanuit onze verwrongen tijdsgeest zouden wij kunnen denken dat een dergelijke uitdrukking een vorm van "contestatie" is. Het tegendeel is waar. De onderwerping aan het burgerlijk

Abbé de Nantes en broeder Bruno tijdens een conferentie in Parijs in 1992.

gezag in alles wat het tijdelijk welzijn en geestelijk goed van de samenleving betreft, wordt de christen rechtstreeks ingegeven door de naastenliefde en wordt hem gemakkelijker gemaakt door de genade van God. Het is dus in alle vrijheid dat hij een goede burger is, op de plaats en in de staat waarin de Voorzienigheid hem gesteld heeft. Zijn onderwerping vloeit voort uit zijn vrijheid.

De Kerk van Vaticanum III zal deze politieke gehoorzaamheid, die vrij is van list en vrees, afkondigen. Zij zal het verschil maken met de huidige prelaten, die blijken geven van slaafse onderwerping tegenover de despotische, communistische, islamitische regimes en van een geest van contestatie tegenover de democratische regimes en de laatste katholieke staten waarvan ze niets te vrezen hebben. Het is in het kader van een loyale gehoorzaamheid aan de wettige gezagsdragers dat zich de klassieke leer inschrijft van de ongehoorzaamheid aan onrechtvaardige wetten en de opstand, zelfs met geweld, tegen een tirannie en verdrukkend gezag. We hopen dat Vaticanum III een nieuwe generatie bisschoppen zal doen opstaan die in staat zijn om de gehoorzaamheid aan de wettige gezagsdragers te prediken én de revolte tegen elke vorm van tirannie – terwijl we vandaag enkel slappelingen hebben die plat op hun buik gaan voor het sterke gezag van vervolgers, en oproer prediken tegen een zwak gezag.

3. Vrijheid tegenover de valse godsdiensten. Tenslotte voelt de leerling van Christus, in het bezit van de volheid van de genade en de waarheid, zich vrij van elke slavernij ten opzichte van menselijke religies en gevaarlijke ideologieën. Hij heeft daarin niets te zoeken, hij heeft geen behoefte aan een dialoog met de dwaling, hij is niet bevreesd voor de vervolging. Na de periode van collectieve waanzin van een Kerk "op zoek naar dialoog en oecumenische samenwerking" zal Vaticanum III de katholieken bevrijden van zoveel zorgezeggende plichten, die allemaal leiden naar de onderwerping van de massa's aan alle mogelijke dwalingen en verdorvenheden van het

moment. Bij deze “zoektocht naar de waarheid door de dialoog” hebben wij niets te winnen.

De katholieke leeft in de waarheid van zijn geloof, hij predikt het, hij verdedigt het in discussies, hij tracht de anderen ervoor te winnen door zijn gebed, zijn voorbeeld, zijn woord en, als hij daartoe geroepen wordt, door het opperste getuigenis van het bloed, namelijk het martelaarschap.

B. DE VRIJHEID VAN DE KERK

Het Derde Vaticaans Concilie zal eerst en vooral **de vrijheid van God** afkondigen. Deze soevereine en grenzeloze vrijheid vernietigt elke vrijheid, elk recht en elk gezag van mensen dat de pretentie zou hebben zich tegen God te verheffen. De enige vrijheden, rechten en gezagsdragers die wél bestaan, die reëel, wettig en geheiligd zijn, dat zijn diegene die door God ingesteld zijn en deelhebben aan zijn goedheid. Al de rest kan door God geduldig getolereerd worden, maar is niet wettig.

De Kerk van Jezus Christus, mensgeworden Zoon van God, is dus vrij dankzij de vrijheid zelf van God. Haar gezag is soeverein met betrekking tot alle schepselen, maar afhankelijk van Hem die haar alle macht gegeven heeft. God heeft de Kerk gezag gegeven om de zielen te redden – een enig en rechtstreeks gezag over het geestelijk leven van de mensen, een opperste maar onrechtstreeks gezag over hun tijdelijk leven.

1. Vrijheid van de Kerk met veronachtzaming van elke andere godsdienst. Vaticanum III zal afkondigen dat de vrijheid van Gods Kerk elke vrijheid, elk recht, elk gezag alsook elke bovennatuurlijke waarde ontleent aan de andere zagezegde christelijke religies en belijdenissen. De enige christelijke godsdienst, de enige christelijke gemeenschap is de Kerk waarvan Christus de stichter is en die de goedkeuring van God krijgt.

De Kerk wil helemaal niets weten van deze valse religies en beklagenswaardige gemeenschappen. Zij geeft er geen duimbreed aan toe. Zij kan het bestaan ervan tolereren, maar zij erkent niet dat zij recht van bestaan zouden hebben. Net zoals een wiskundeleraar geen verkeerde formules toestaat! Elke verstandhouding, elke dialoog, elke samenwerking tussen de Kerk en de valse religies of dissidente gemeenschappen is God een gruwel. Vaticanum III zal dit in alle vrijmoedigheid afkondigen.

2. Vrijheid van de Kerk tegenover de staten. De Kerk, die soeverein is op het domein van de goddelijke zaken, ontsnapt uiteraard aan elke tijdelijke ondergeschiktheid. Maar zij erkent zichzelf als lid van de politieke gemeenschap door heel haar tijdelijke infrastructuur, en daarom biedt zij spontaan haar medewerking, haar toewijding en haar materiële en culturele deelname aan het algemeen sociaal belang aan.

Maar de onafhankelijkheid van de Kerk vereist veel

meer: haar erkenning en bescherming door de staat. Dat is precies wat alle vormen van liberalisme, en vooral het katholiek liberalisme, meer dan wat ook verafschuwen. Het burgerlijk gezag moet nochtans ook zelf de ware God erkennen en eren, want Hij is grondlegger en opperste wetgever van de menselijke samenleving; en dit gezag moet hetzelfde doen met de enige ware godsdienst, die herkenbaar is aan onbetwifelbare tekenen. De burgerlijke autoriteiten moeten dus een eredienst aan de ware God wijden, in alles de wet van God opleggen en zichzelf ten dienste van de Kerk stellen. Vaticanum III zal de politieke machten herinneren aan deze verplichting om het christendom openlijk te belijden en zo de soevereiniteit van de Kerk te erkennen, om zich te onderwerpen aan haar wet, haar belangen te dienen en te helpen bij de vervolmaking van de gelovigen.

Deze erkenning van de Kerk als *staatsgodsdienst* of beter nog *godsdienst van de natie* moet een inspiratiebron zijn voor het definiëren van het algemeen nationaal belang en de wetten die daaruit voortvloeien. Maar, vermits God gewild heeft dat er innerlijke vrijheid van geweten bestaat, zal deze erkenning van de katholieke godsdienst niet leiden tot dwang ten opzichte van niet-katholieken en evenmin tot principiële intolerantie. Integendeel, de juiste opvattingen over de vrijheid van de Kerk en de burgerlijke tolerantie hebben in het verleden in de katholieke staten de instelling van een duurzame vrede mogelijk gemaakt.

3. Vrijheid van de Kerk, beschermster van personen en volkeren. De vrijheid van de Kerk, dat is de almacht van haar waarheid voor het tijdelijk en geestelijk welzijn van personen en volkeren. Zij alleen vormt de basis van het nieuwe bouwwerk van een vredelievende en welvarende mensheid: de Christenheid. Het volgende Concilie zal de unieke waarde afkondigen van het katholieke huwelijk, het katholieke gezin, de katholieke school en van de sociale en politieke leer die de Kerk put uit het Evangelie van Christus.

Haar ene waarheid is de bron van alle rechtvaardigheid en alle naastenliefde, op voorwaarde dat haar volledige vrijheid toegekend wordt.

De lijst van weldaden die de Kerk verspreidt wanneer zij volmaakt vrij is, volstaat om uit te leggen waarom de machten van de duisternis die de volkeren onder de knoet houden haar willen beoorlogen in naam van “de Vrijheid”. Door het juk van Christus en de Kerk hatelijk voor te stellen, proberen zij hun tirannie in stand te houden. Het liberaal-katholicisme verleent hen hand- en spandiensten, en dat is een grote schande. Men doet geen toegevingen aan de vijanden van God. Vaticanum III zal breken met die lage compromisbereidheid waarvoor de gewone mensen en de arme volkeren de tol betalen.

abbé Georges de Nantes & broeder Bruno van Jezus

juni 1972

Nederlandstalige uitgave van *Il est Ressuscité ! La Contre-Réforme Catholique au XXIe siècle.*

Stichter: Abbé Georges de Nantes.

Hoofdredacteur: Broeder Bruno Bonnet-Eymard, Maison Saint-Joseph, F-10260 Saint-Parres-lès-Vaudes.

Verantwoordelijke uitgever: E. Govaerts, Postbus 14, B-2650 Edegem.

Abonnement: € 10. Steunabonnement: vanaf € 15. Buitenland: € 12.

Rekening 000-3302057-80. IBAN: BE 47000330205780. BIC: BPOTBEB1.

Internet: www.crc-resurrection.org – E-mail: hij.is.verrezen@gmail.com